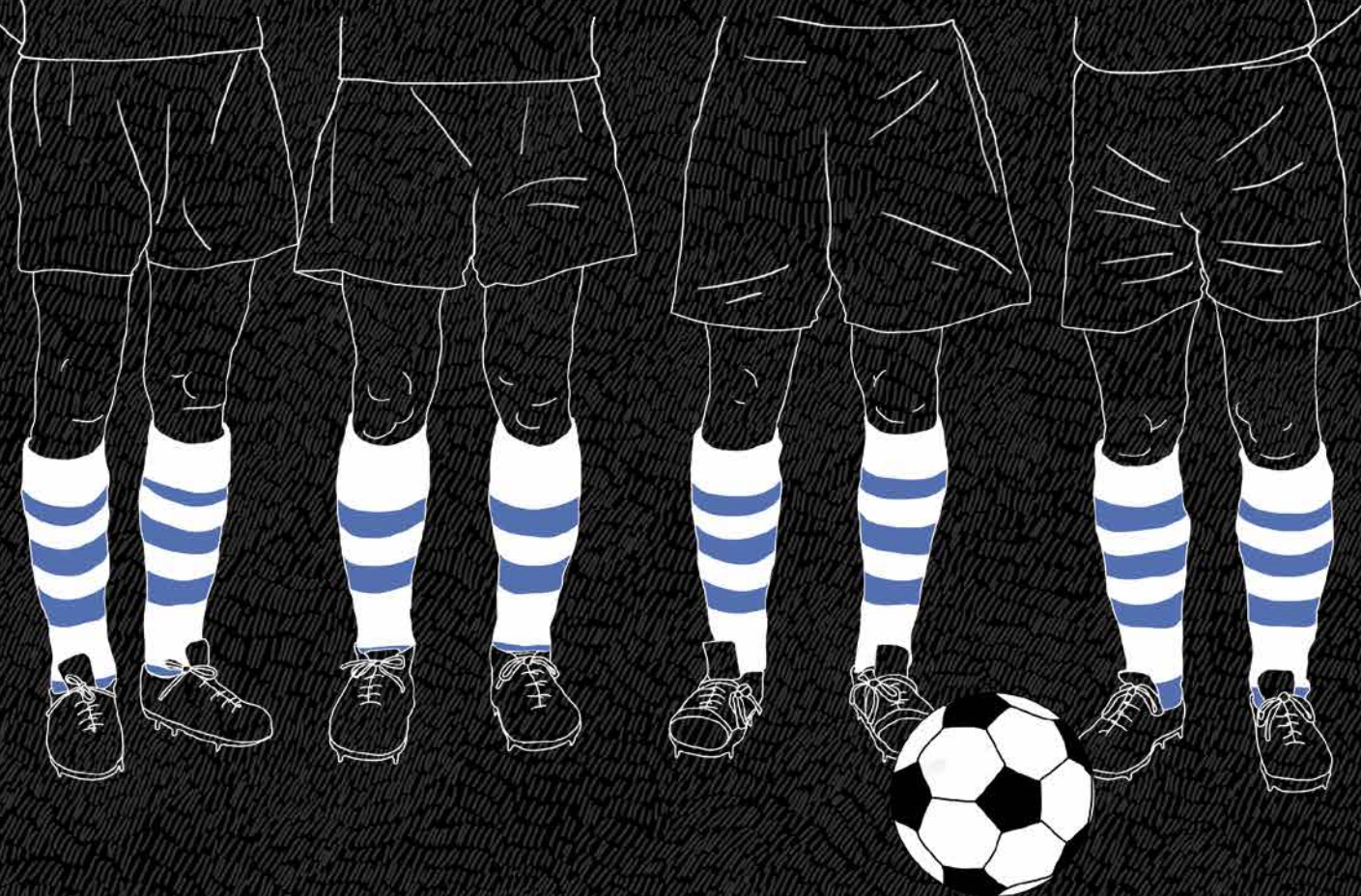

BANIK!!!

**Dokument o ostravském fotbalovém klubu,
který nebyl, byl a už zase není hornický**

Baník je symbolem Ostravy a velké části našeho regionu. Je symbolem hrdosti a nezlomnosti místních lidí. Zajímavé na něm je, že skoro každý, prodavačka v trafice i umělec vědí, jak na tom Baník asi zrovna je. Nechodí na fotbal, nefandí Baníku aktivně, ale vědí, že je dobře nebo špatně.

Musím se přiznat, že já sám mám o Baníku vždy přehled. Baník si mě podmanil, je součástí mého života a od dětství jsem jeho věrným fanouškem. Moje hodnocení dokumentu, jehož vznik jsem spoluinicioval a po celou dobu průběžně sledoval, nemůže být ani při nejlepší vůli objektivní. Takže čistě subjektivně: tvůrcům se Baník!!! povedl.

Marek Dohnal s Romanem Motyčkou chtěli točit dokumentární film spíš společenský než sportovní. Snímek se tak nezabývá výhradně klubem Baníku, není to sportovní kronika, která by zachycovala jenom slavné i zapomenuté zápasy a historické postavy. Je to spíš obraz jedné ze stránek dějin Ostravy. Je o tom, jak se tady žilo a jak nás a naše předky u toho provázel jejich Baník.

Česká televize už zachytila činnost pražských klubů Sparty, Slavie a Dukly. Nyní má svůj dokument i Baník. A myslím, že zaslouženě. Mimochodem, podle marketingových průzkumů týkajících se povědomí o značce je Baník za Spartou a Slavií nejnámější sportovní subjekt u nás.

Věřím, že snímek o ostravském fenoménu přinese divákům poutavý vhled do života jednoho města, do srdcí jeho obyvatel a světa jeho jedinečného fotbalového klubu.

Tomáš Šiřina,
ředitel Televizního studia Ostrava

Banik!!!

Dokument o ostravském fotbalovém klubu, který nebyl, byl a už zase není hornický

První fotbal v Ostravě, o kterém psaly noviny, „projeli“ místní s pražským reprezentačním výběrem 22:0. Událo se tak v roce 1908 na Senném trhu. Kdo by tehdy jen tušil, že klub, který vznikne o čtrnáct let později, se jednou „prokope“ třeba pěti lety bez jediné prohry?

Příběh jednoho z nejúspěšnějších českých fotbalových klubů ožívá v dokumentu ostravského studia České televize. Snímek Banik!!! jako vůbec první svého druhu mapuje bezmála celé jedno století ostravského klubu. O jeho osudech, nerozlučně spjatých se specifickým údělem regionu, vyprávějí sami hráči a trenéři, archivní novinové a filmové záznamy, fotografie i relikvie věrných fanoušků. Role průvodce se v dokumentu ujal písničkář Jaromír Nohavica.

„Jsem moc rád, že jsem na účast v dokumentu řekl ano,“ prozrazuje **Jaromír Nohavica** a pokračuje: „Díky němu jsem si totiž uvědomil některé maličkosti a souvislosti, které mi vlastně došly, až když jsem se fyzicky ocitl na místech, o kterých jsem nejdřív jen slyšel – kde klub založili, kde poprvé hráli. Stejně tak to bylo s lidmi, které jsem měl uložené jen v hlavě a najednou jsem je potkal na živo. Svým vyprávěním oživil minulost a já jsem pocítil kontinuitu. Fotbal je velkou a nedílnou součástí našeho života. Je dobré vědět, kde jsme byli, kde jsme a kam jdeme.“

O čem je Banik!!!

„Dokument Banik!!! je zprávou o baníkovské duši a nátuře. Baník není klub, Baník je hvězda, Baník je naše hvězda, Baník je nejlepší!“ přibližuje režisér **Roman Motyčka**. Dramaturg **Marek Dohnal** se souhlasně připojuje: „Baník Ostrava je opravdu úkaz. A přál bych si, aby dokument byl alespoň zčásti zprávou o duchu tohoto regionu republiky, který se slovy tak těžko pojmenovává.“

Dokument Banik!!! předkládá bohatou historii fotbalového klubu Baník Ostrava v souvislosti s dějinami ostravského regionu. Ty byly zásadně ovlivněny nálezem a těžbou uhlí, které v symbióze s výrobou železa učinily z nevýznamného městečka nejprve průmyslové centrum rakouské monarchie, později „ocelové srdce“ socialistického Československa. Po sametové revoluci se pak v důsledku útlumu těžby stalo Ostravsko jednou ze sociálně nejproblematičtějších oblastí v zemi. Těžká dřina a téměř žádná nabídka možností rozptýlení vytvářely kolem slezského klubu věrnou a hrdou obec příznivců. Baník od počátku stmeloval migranty a původní obyvatele města v jediné „ostravské etnikum“.

„Baník se rodil a měnil s průmyslovou Ostravou, tvaroval se s lidmi, kteří do klubu vstupovali ať už jako funkcionáři, nebo hráči,“ vysvětluje dramaturg **Richard Hýsek** a doplňuje: „Baník je robátko zrozené z velké lásky (k fotbalu), vzešlé z chudých poměrů kolonií Slezské Ostravy. Pomyslná pupeční šňůra nebyla nikdy přestřižena, i když... odchodem klubu z Bazalů tohle pouto značně utrpělo. Alespoň u velké části fanoušků. Mimochodem, Ostrava by byla bez Baníku o dost méně barevná...“ Baník Ostrava je tak fenoménem nejen sportovním, ale také sociálním. Jako seismograf vždy registroval nálady v regionu. Představuje sociální identifikaci, pocit sounáležitosti, mezigenerační a meziprofesionální loajalitu, příslušnost k místu, které je složité, specifické.

„Chtěli jsme divákům odvyprávět příběh klubu, který by se těžko mohl odehrát jinde než právě v Ostravě. Fotbalových klubů je mnoho, dokonce i klubů nesoucích jméno Baník, ale Baník Ostrava je jen jeden. Existuje od roku 1922, tedy už téměř 100 let a jeho historie je bez debat součástí historie města, ve kterém vznikl,“ přibližuje dramaturg **Marek Dohnal** a **Jaromír Nohavica** dodává: „Jsou to možná velká slova, ale sepětí Baníku s lidmi, městem, krajem je opravdu velmi výjimečné, na české poměry dokonce jedinečné. Pro místní lidi Baník skutečně něco znamená. To není jen nějaký stadion, nějaké výsledky a nějakí fotbalisté. Je to tradice, historie,“ vysvětluje **Jaromír Nohavica**.

Proč si ostravský fotbalový klub zaslouží svůj dokument

Odpověď nabíledni kreativního producenta **Marcela Nevína**: „Protože je to jeden z největších klubů v ČR.“

Výzva režiséra **Romana Motyčky**: „Přijďte někdy na zápas Baníku a pochopíte.“

Stručná a ostravská reakce dramaturga **Richarda Hýska**: „Mohl bych odpovědět košatě, existuje mnoho důvodů (jeden z nejslavnějších klubů u nás, líheň reprezentantů, čtyřnásobný mistr ligy, klub s takřka stoletou historií atp.). Vybírám však argument nejpádnější, nejsrozumitelnější, nejpřesnější a nejostrovější (i když poněkud neodborný) – prostě BO!!!“

Vyznání **Jaromíra Nohavici**: „Baník si zaslouží, aby o něm vznikl dokument. Věděl jsem, že u toho musím být, že musím pomoci klubu, který mám rád, a lidi kolem něj nějakým způsobem zvěčnit, zdokumentovat, vytvořit jakési vzpomínkové album.“

Historie klubu

Baník vznikl v roce 1922 jako SK Slezská Ostrava v restauraci U Dubu. Národnosti a kultury se na Ostravsku mísily už před válkou a ještě více pak s nástupem socialistické industrializace, kdy do černého revíru odevšad přijížděli lidé za prací a zapustili zde své kořeny. Ostrava nasávala pracovní sílu z různých regionů, měst, vesnic. Tyto lidi nic nespojovalo, až na Baník. Ten byl jedním z tmelů, protože poskytoval společenské setkávání, téma k rozhovoru, ventilaci z naštvaní a nespokojenosti, prostřednictvím dění klubu se odehrávala mnohdy velká část života jednotlivců.

Slovo „baník“ znamená česky „horník“. A právě osudy ostravských horníků se s dějinami klubu proplétají již od jeho skromných počátků, kdy se klub ještě nazýval SK Slezská Ostrava a jeho nejpočetnější část příznivců tvořili obyvatelé hornických kolonií. Zcela jiných rozměrů nabylo sepětí klubu s ostravskými šachtami od 50. let, kdy byl klub rozhodnutím shora přejmenován na Baník a Ostravsko-karvinské doly se staly jeho patronem. Spojení uhlí a fotbalu přetrvalo i poté, co byly po listopadu 1989 ostravské šachty zasypány, a hornictví z města zmizelo. Příkladem v jednom ze současných fanouškovských chorálů o tom, že ...chacharů ze šachet všichni bojí se...

Téměř stoleté dějiny klubu mají tři základní epochy. První – průkopnickou, kdy se klub jménem SK Slezská Ostrava zrodil a stal se nejlepším a nejoblíbenějším klubem v regionu. Druhou – neúspěšnější, v níž se už pod názvem Baník coby reprezentant ostravsko-karvinského revíru a s podporou společnosti OKD, která zaměstnávala přes 100 tisíc Ostravanů, prokopal mezi nejúspěšnější týmy v republice. A třetí – polistopadovou, ve které o fungování klubu rozhodují jeho soukromí vlastníci. V každé z těchto epoch měla sounáležitost obyvatel Ostravy ke svému fotbalovému klubu jinou podobu a intenzitu. Vítězství a prohry Baníku ale v žádném z těch období nepřestaly být více či méně důležitou součástí života města, na jehož počátku bylo... uhlí.

Jaký je fanoušek Baníku

Kromě Sparty Praha není u nás klub, který by tolika lidem vězel v srdci, nebo žaludku. Úspěchy a nezdary „Baničku“ žije celé město a přilehlý region. Mnoho příznivců má ostravský klub i ve zbytku republiky, na Slovensku či v Polsku. A ti mu zůstávají věrní, ať jsou jeho momentální výsledky a pověst jakékoli.

Podle **Jaromíra Nohavici**: „Řekl bych, že v baníkovském fandění se odráží celý náš kraj. Souvisí s ostravskou ekonomikou, s krčmou „pod laubami“, se všemi jejími klady i zápory. Se vši živelností, ostrovní, emocí, energií. A fotbal vyvolává právě tuto energii, která je v našem kraji skrytá v zemi, v podzemních chodbách. To všechno je pak cítit při fandění Baníku.“

Podle **Richarda Hýska**: „Těším se, až jednou na fotbal – na Baník – přivedu své dva malé syny. Tak jako můj táta mne. Fanouškovství (a vztah k Baníku zvláště) by se mělo dědit!“

Podle **Romana Motyčky**: „Fanoušek Baníku je ve všem maximalistický. Ve fandění i v nadávání.“

Podle **Marcela Nevína**: „Je nekompromisní k výkonům, ale vždy hrdý na svůj klub.“

Podle **Marka Dohnala**: „Měl jsem to štěstí chodit na Bazaly v té slavné Hadamczikově éře, tenkrát vlevo pod hodinami začínal modrobílý kotel, vlajkonoši Čiko, Zorro, Čáp, Nottingham, první pokřiky a popěvky – dresy bílé jsou jak padlý sníh, hraje v nich náš zlatý Baník...“

Jak dokument vznikal

„Těžce. Dlouze. Marek Dohnal – jako autor scénáře – měl oprávněný pocit, že už zmiňovaná provázanost s historií Ostravy, s hornictvím a naturelem místních obyvatel, je pro vyprávění příběhu zásadní. A že dokument by měl být jakousi „zprávou“ a „důkazem“ (nejen) o klubu a jeho fanoušcích. Najít však cestu, koncepci nebylo vůbec snadné,“ vzpomíná dramaturg **Richard Hýsek**.

Dramaturgové navštívili tradiční místa, oslovili řadu lidí a institucí – např. Národní filmový archiv, Archiv města Ostravy, Ostravské muzeum, obrátili se na fanoušky klubu, fotografy, novináře, na „strážce baníkovské historie“ Jaroslava Janoše, vyslechli si amatérské historiky, důkladně prošli archiv České televize. „Doufali jsme, že ledacos objevíme i přímo v klubovém archivu, divoká 90. léta a změny majitelů však našemu snažení nepřály – něco jako klubový archiv dnes v podstatě neexistuje...“ říká **Richard Hýsek**.

„Co nám práci usnadnilo, byla skutečnost, že na fanoušky Baníku narazíte opravdu všude – třeba v Ostravském muzeu (jmenovitě na jeho ředitelku Jiřinu Kábrtovou). Sami diváci nám na naši výzvu posílali fotky a relikvie, které proměnily Richardovu kancelář k nepoznání. Moje kancelář se během té doby zaplnila kronikami a publikacemi o klubu, o Ostravě, o hornictví. Prvorepublikovou Ostravu a Baník jsem našel v úchvatné knize Oty Filipa Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy. Richard zatím pátral v archivech NFA a KF. Haldy papírů s poznámkami a pokusy o scénář se vršily a Baník zatím dál psal svoje dějiny, opouštěl Bazaly, padal z ligy a zase se do ní vracel. No, bylo to fajne,“ popisuje **Marek Dohnal** a bilancuje: „Myslím ale, že se to trápení vyplatilo. Rozhodnutí přišlo – i fotbalově řečeno – v nastaveném čase. Dva a půl roku to bylo utkání, ve kterém přes všechnu snahu ne a ne dát gól. Nohy nám dřevěněly pochybami, jestli už máme všechno důležité a jestli víme, jak to do té padesátiminutové stopáže narvat. Měnili jsme taktiku, rozestavení, ale pořád to bylo nula nula. Rozhodly závěrečné tři týdny ve střížně, na konci minulého roku, kdy už dokument prostě musel být dokončen. Tak jako ve fotbale, pod tlakem blížícího se závěrečného hvizdu přišly dvě, tři intuitivní přihrávky, najednou jsme byli před bránou a v tom prodloužení jsme toho góla nakonec nějak dali.“

Jaký jsme chtěli dokument mít a jaký je

„Je nelehké dostat takřka stoletou historii fotbalového klubu do dvaapadesáti minut, které jsme měli k dispozici. Víte, že určitá údobí musíte zvládnout telegraficky, jiná zcela „opomenout“, zároveň řešíte, co určitě vynechat nesmíte. Výsledný tvar v sobě skrývá vše podstatné – nejen důležitá fakta, ale i emoce, historiky, vzpomínky,“ vysvětluje **Richard Hýsek** a přiznává: „S výsledkem jsem já osobně spokojen, spokojenost diváků (nejen těch ostravských) však bude mnohem důležitější!“

„Dokument o Baníku, který je symbolem Ostravy a neoddělitelnou součástí života v ní, je přesně takový, jakým jsme jej chtěli mít. Výsledek předčil moje očekávání, jsem velmi spokojený,“ hodnotí snímek kreativní producent **Marcel Nevín** a režisér **Roman Motyčka** se přidává: „Spokojen jsem nadmíru,“ a s úsměvem dodává: „i když Marek Dohnal by nejraději udělal seriál.“

„Nechtěli jsme, aby to byl jen výčet branek a bodů, ale aby dokument byl zajímavý i pro nespportovní a mimoostravské diváky. Aby byl nadčasový, udržel si nadhled, nezdržoval detaily, nevysvětloval, nenapovídal, co bylo dobře a co špatně. Aby upoutal příběhy lidí, kteří klubem prošli v různých údobích historie Ostravy. Nesklouznout k patosu a zůstat při zemi. Fotbal je přece jenom hra,“ uzavírá **Marek Dohnal**.

Jako reprezentant TJ Prefa Třebovice (stojící druhý zprava)

Třebovická banda tentokrát s hokejkami (druhý zprava)

Marek Dohnal: Fotbal je nejkrásnější hra. Kus života. A levé koleno v háji

Vzpomínáte na první vlastní kopnutí do balonu?

Když na to vzpomínám, tak mám pocit, že když jsme si nehráli na vojáky nebo na indiány, tak jsme někde mydlili fotbal, nebo aspoň „zed“ o panelák. Takže, které kopnutí bylo to první, si fakt nevzpomenu.

Co první utkání v televizi?

V televizi to bylo MS v Německu v roce 1974. Bylo mi 9 a hlital jsem přenosy polské televize, které komentoval neskutečný Jan Czyzewski. „Pilka nożna, dośrodkowanie, pole karne –niesamowyte!“ Poláci skončili třetí, a my jsme zapomněli na Vinnetoua a ty čtyři z tanku a hráli si na Deynu, Gadochu, Gorgoňe a Lata. A samozřejmě Holanďan Johan Cruyff, ten byl ze všech nejlepší.

A potom v roce 1976, finále ME v Bělehradě. Naši porazili Holanďany i Němce, já už nechtěl být Cruyff, ale Pivarník, a na těch pět slavných penalt nikdy nezapomenu. Taky jsme je na louce pod barákem kopali do nekonečna.

A premiérová účast na zápase coby divák?

Na Baník mě vzal táta poprvé ve 12 letech v roce 1977. Baník hrál s Košicemi, Verner Lička dal dva góly, jeden vidím dodnes: dlouhý centr zprava, zpracování na prsa a bomba z voleje k tyči. „Vidíš, tohle u nás umí jenom on,“ říkal táta...

Čím je pro vás fotbal?

Nejkrásnější hra. Kus života. A levé koleno v háji.

Čím je pro vás Baník?

Baník je ... Baník. Jinak mám v poznámkách materiál asi na tři knihy.

Kterých pět slov se vám bezprostředně vybaví, když se řekne „Baník“?

Ostrava, Slezská, Bazaly, Evžen Hadamczik.

Jste (byl jste) aktivní hráč?

Hrál jsem „závodně“ okresní přebor za SK Slavii (Prefa) Třebovice. Byl to krásný 25 let dlouhý seriál. Tenkrát jsme hráli všechno, i tenis. Ale fotbal se dal hrát kdykoli kdekoli. Stačilo, když měl někdo z baráku balón, šlo se ven a už jste byl Cruyff, Pivarník, Ondruš, Radimec, Kempes, Kula... A taky fotbal hraje parta proti partě a dát góla za 11 hráčů, to je 11násobná radost.

S jakou vůní, chutí, zvukem máte fandění Baníku vy osobně spojené?

Ta doba mi voní přesolenými a přemaštěnými smaženými brambůrkami (lepší jsem v životě nejedl), párky, ze kterých to po zakousnutí stříkalo na všechny strany, a nošovicou desítkou z kelímku od staršího kamaráda. Ale na výjezdy jsem s kotelníky nejedil, jen jednou jsme s naší partou vyrazili sólo do Žiliny a jednou na Spartu.

Nejlepší fotbalista? Idol z dětství? Hvězda?

Johan Cruyff – ten byl první a už zůstane. Ján Pivarník,

Helena Dohnalová: Markovi kolena nevržou, jen v nich občas pěkně křupne

Jak se žije s fanouškem Baníku?

Trénink mám už od útlého mládí. Můj tatínek má rád fotbal, umí ho hrát a můj starší bratr ho taky hrával. Dokonce jsem ho s kluky na chalupě hrávala také. Už jako dítě jsem věděla, kdo je Josef Masopust, ten fotbalista s knírkem že je Antonín Panenka, a téměř důvěrně se známe s Ruudem Gullitem, který na mě koukal ze zdi našeho dětského pokoje. Takže žít s mým manželem, milovníkem fotbalu, nebyl pro mě žádný střet kultur.

Vzal vás někdy na zápas Baníku? Jaké to bylo?

Na zápasy chodí sám nebo s mým tatínkem, poslední dobou se přidal i bratr. Nechávám to na chlapech. Já jsem si pracovně (jako redaktorka zpravodajství) užila zápas, ve kterém Baník opět postoupil do první ligy. Ale protože bydlíme nedaleko stadionu, stačí pootvřít okno a víme přesně, kdy padl gól, nebo si můžeme s publikem zazpívat baníkovský chorál. A taky v naší čtvrti poskytujeme dostatek bezplatných parkovacích míst pro fanoušky.

Vržou Markovi kolena?

Nevržou, jen v nich občas pěkně křupne.

Anton Ondruš, Mário Kempes, Zbigniew Boniek, Marco Van Basten, Michel Platini, Honza Berger. V Třebovicích jsem v dorostu nosil šestku jako Libor Radimec. A potom už pořád jenom čtverku jako Karel Kula. Někteří kluci mi říkali Karle.

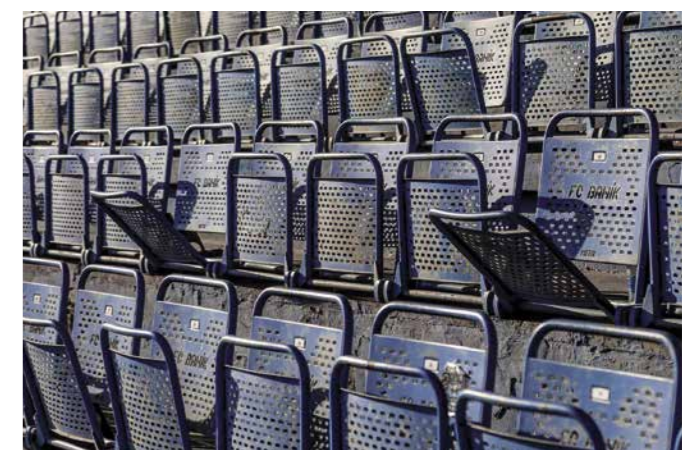
Nejlepší zápas? Nejkurioznější, nejnapínavější. Utkání, které nelze zapomenout?

Čtvrtfinále PVP 1978, Baník – Magdeburg 4:2 a slavný postupový gól Zdeňka Rygela. Z 3:0 nula bylo najednou 3:2, což nestačilo. Sváteční střelec Rygel za to vzal a dal 2 minuty před koncem nádherný druhý gól v zápase. A potom nezapomenu, jak v roce 1982 vyšel z útroby stadionu Bazaly v dresu Valencie a v kopačkách Bardejov opravdický Mario Osvaldo Alberto Kempes, který mě předtím dostal na MS v Argentině 1978. To se mi podlomila kolena jako fanynce Beatles. Zápas si nepamatuju, nestál za moc, 0:0 a vypadli jsme.

Obecně vy a sport? Vaše rodina a sport?

Já mám nejradši fotbal, běhání a všechny míčové hry, ale kvůli tomu kolenu už skoro nic nemůžu, chybí mi to. Nenačil jsem se bruslit ani lyžovat. Žena našťastí jo, tak se snaží, ať děti nedopadnou jako já. Dcera chodí ještě baletit a syn začíná s tenisem. Fotbal ho zatím nebere. Asi nikde nevidí ty vzory, co jsme měli my – Cruyffa, Pivarníka, Radimce. Jednou ho vezmu na Baník. Uvidíme...

Přibližně rok 1980 - krásné časy (ležící první zprava)

Marcel Nevín: Baník? To je srdce, Ostrava, bílá, hrdost, zarputilost

Vaše první vzpomínka na fotbal?

Zápasy TJ Plastika Nitra – 1979/1980 – první sezona v první lize po 4 letech.

Čím je pro vás fotbal?

Zábava a vášeň.

Čím je pro vás Baník?

Symbol Ostravy, neoddělitelná součást života v ní.

Kterých pět slov se vám bezprostředně vybaví, když se řekne „Baník“?

Srdce, Ostrava, bílá, hrdost, zarputilost.

Jste aktivní fanoušek?

Jsem a je to poměrně náročné na psychiku, ale zase ta radost, když se zadaří...

Nejlepší fotbalista?

Z Baníku – Milan Baroš.

Idol z dětství?

Sócrates (Brazílie).

Hvězda?

Ronaldo (ten pravý, z Brazílie).

S kým byste si rád zahrál?

Harry Kane (Tottenham).

Nejlepší zápas?

Liverpool – AC Milan 3:3 (Liga mistrů 2007).

Nejnapínavější?

Nizozemsko – Česko 2:3 (EURO 2004).

Utkání, které nelze zapomenout?

Česko – Slovensko 1:2 (kvalifikace MS 2010).

Jako aktivní horolezec s tátou kdesi v Beskydech

Jako sjezdový lyžař v únoru před 34 lety

Jako pětiletý plavec v Mšenu

Závodil jsem i v malování

Richard Hýsek: Fotbalu, politice a ženské kráse rozumí každý normální chlap z Čech, Moravy a Slezska

Vaše první vzpomínka na fotbal?

Výraznou vzpomínkou jsou mé první návštěvy Bazalů s mým tátou. Brával mě do sektoru naproti hlavní tribuny. Někam do desáté řady, abychom dobře viděli na hráče. Sedávali tam chlapi, kteří zase chtěli, aby je hráči na hřišti dobře slyšeli. Hodnocení výkonů fotbalistů a rozhodčích z jejich strany bylo pak v průběhu zápasů hodně hlasité, ostravsky neotesané, zároveň ale i velice vtipné. Dobrá škola. Bylo mi devět, deset let... Drsný hornický humor mám od té doby pod kůží. (Díky, tati!)

Čím je pro vás fotbal?

Jeden ze sportů, který pravidelně sleduji. Nemám fotbalové modly, nikdy jsem si v pokoji nevylepoval plakáty se slavnými hráči, ale kopanou mám samozřejmě rád. Fotbalu, politice a ženské kráse přece rozumí každý normální chlap z Čech, Moravy a Slezska!

Čím je pro vás Baník?

Klub, ke kterému mám od malička jako fanoušek nejbližší, klub, který se rodil z uhelného popela, ze kterého se, bohužel, tu a tam musí dost nehezky znovu a znovu hrabat.

Kterých pět slov se vám bezprostředně vybaví, když se řekne „Baník“?

Víc než slova si vybavuju obrazy, výjevy, emoce. Mám je svázané především s Bazaly. Na ně se bude vzpomínat ještě hodně dlouho. Škoda jich.

Jste (byl jste) aktivní hráč?

Jako kluk, který vyrůstal v paneláku, jsem na plácku mezi jedenáctipatrovými baráky hrával fotbal každou chvíli. Nejdál jsem to dotáhl do „reprezentačního“ výběru střední školy, kterou jsem navštěvoval. Postavili mě do brány. Když jsme pak vycestovali na utkání spřátelené střední školy kdesi v Polsku, byl jsem k našim hostitelům víc než přátelský. Pustil jsem všechno. Hrál se na velké branky, stál jsem tam jak kuželka. Hrůza...

Nejlepší zápas?

Así jako pro mnoho jiných z mé generace, byla pro mne NEJ celá mistrovská sezona 2003/2004. Euforie, radost ze skvělého fotbalu, výrazní hráči, jízda jako hrom.

Obecně vy a sport? Vaše rodina a sport?

Několikrát týdně plavu. Báječný sport. Ještě se mi v bazénu nestalo, aby mě někdo – tak jako ve fotbale – fauloval a poslal k zemi. Navíc vždy, když z tohoto „vodního hřiště“ odcházím, vím, že jsem vyhrál. Hlavně proto, že jsem se neutopil. Doporučuju!

Bulharský velbloud s českými jezdci (palmy jsou zaručeně pravé)

Ani vodní sporty mě neminuly

Roman Motyčka: Baník je se mnou pořád

Vaše první vzpomínka na fotbal?

Mistrovství světa v Argentině v roce 1978. Vlasatí a fousatí Argentinci a atmosféra jako na Baníku.

Čím je pro vás fotbal?

Zábavou.

Čím je pro vás Baník?

Baníku je se mnou pořád, i když už dávno nebydlím v Ostravě.

Kterých pět slov se vám bezprostředně vybaví, když se řekne „Baník“?

Baníčku, my jsme s tebou.

Jste (byl jste) aktivní hráč?

Ne. Hrál jsem tenis.

Nejlepší fotbalista?

Nejlepší fotbalista je samozřejmě Diego Maradona.

Začínající a o mnoho let později pak i končící tenisová hvězda

Jako hráč ragby za Lokomotivu Ostrava

Bylo mi 16 a moje role v družstvu nevalná

Tomáš Širina: Letní odpoledne někde na zápase okresního přeboru nebo v zimě u televize u zápasu anglické ligy mi připadají jako výborně strávené chvíle

Vaše první vzpomínka na fotbal?

První kontakt s fotbalem, na který si pamatuji, byl – kde jinde – na Baníku. Vzpomínky jsou ošemetné, ale myslím si, že jsem byl s tátou na pohárový zápas s FC Nantes v roce 1974.

Čím je pro vás fotbal?

Báječná zábava. Letní odpoledne někde na zápase okresního přeboru nebo v zimě u televize u zápasu anglické ligy mi připadají jako výborně strávené chvíle.

Čím je pro vás Baník?

Baníku je přece symbol. Symboly potřebujeme, abychom věděli, kam patříme.

Jste (byl jste) aktivní fotbalista? Proč zrovna fotbal a proč ne třeba tenis?

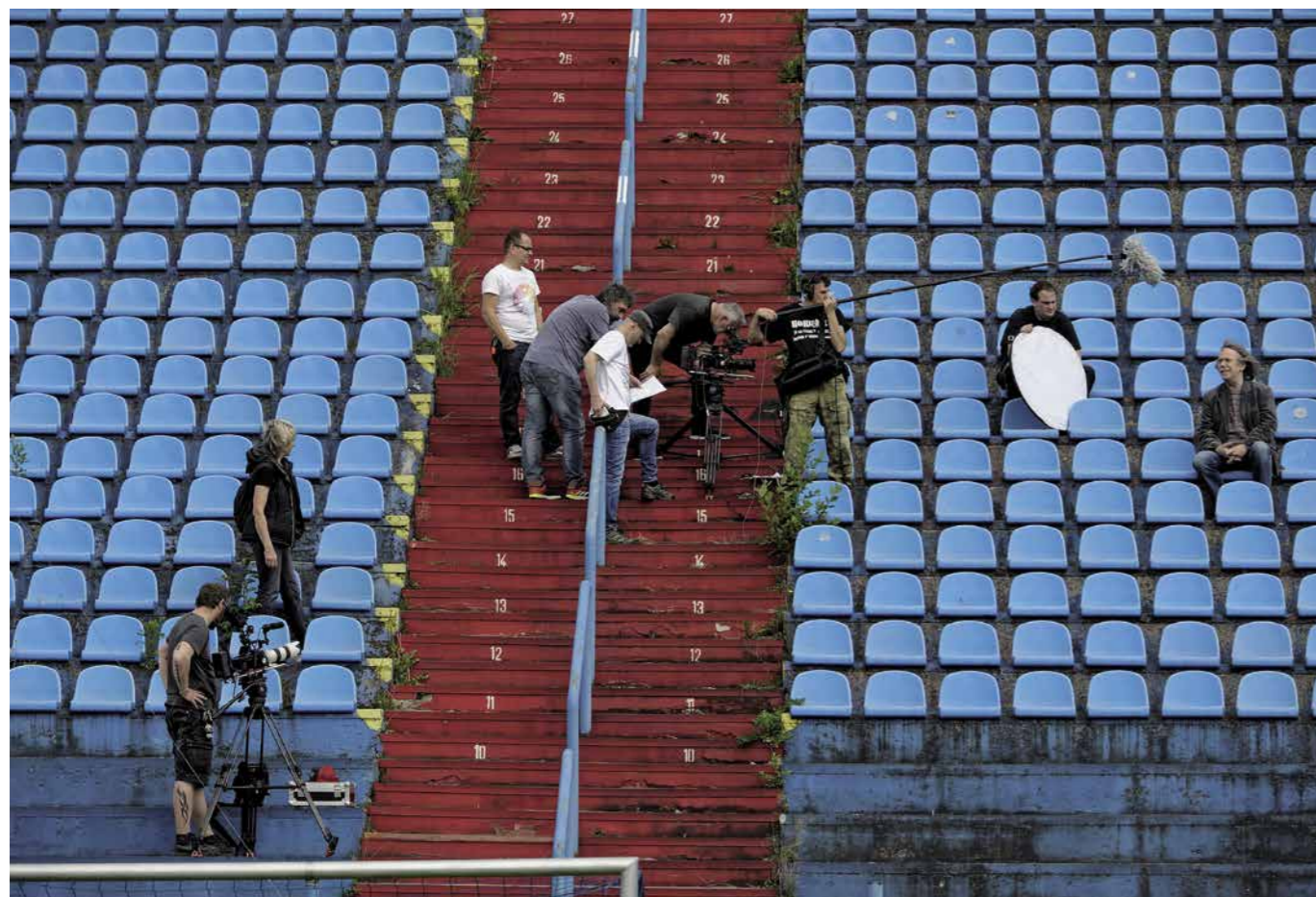
Sám jsem asi fotbal hrával někde na plácku nebo na školním hřišti, ale nějak nápadně vzácný talent jsem asi nebyl. Fotbálek pro potěšení jsem chodil s kamarády hrát dlouho, v posledních letech mě baví jiné sporty, třeba badminton a podobně. Ale fotbal je asi nejlidovější sport, deset lidí potřebuje balón a jinak nic, i tyčky se dají udělat z větvi.

Nejlepší fotbalista? Idol z dětství? Hvězda?

Když mi bylo deset, vzal mě táta na Bazaly na zápas s nejslavnějším klubem té doby, Bayernem Mnichov. Byli jsme tam dřív, rozvíčovaly se tam hvězdy jako Franz Beckenbauer nebo Gerd Müller. To jsem se cítil jako v ráji.

Co vy (vaše rodina) a sport?

V dětství jsem hrával ragby, to hřiště už v Mariánských Horách není. Klub se přestěhoval o pár stovek metrů dál. Bylo to hezké, ragby je skromný sport, u nás pořád asi na okraji zájmu. Mám z té doby pár jizev na hlavě a docela hodně kamarádů. Daleko jsem to ale nedotáhl, žádný zázrak to prostě nebyl. Na ragby se našťastí nedal syn, jeho maminka ho brala od dětství na basketbalové tréninky a Kuba u toho sportu zůstal. Hraje i v reprezentaci, je kapitán Opavy, takže už si nemůžu ani pobrukovat jeden z popěvků baníkovských fotbalových fanoušků, v němž je o slezském městě řeč. Jedna z dcer studuje tělocvik a spíš se věnuje lyžím a prknu, nejmladší dcera dělá judo a má ten sport moc ráda. Všechny čtyři děti jsou zdravé a nějaký vztah ke sportu mají, to je asi nejdůležitější.

Banik!!!

režie: Roman Motyčka

dramaturg, scenárista a autor námětu: Marek Dohnal

dramaturg: Richard Hýsek

hlavní kamera: Jakub Fabian

střih: Tomáš Simper

vedoucí produkce: Danuše Břeská

zástupce vedoucí produkce: Lenka Kordulová

šéfproducent a manažer realizace:

Markéta Grossmannová

pověřený kreativní producent: Marcel Nevín

Kontakt pro média
Kristina Kačmarská
Tel.: (+420) 556 448 232
Mob.: (+420) 736 777 807
kristina.kacmarska@ceskatelevize.cz

Fotografie
Rostislav Šimek
rostislav.simek@ceskatelevize.cz

Česká televize
Televizní studio Ostrava